

девойче, с тиха и блага усмивка? Но орловият нос напомнял роде на Миладиновци, а малката кипра уста била свита в упорита ^{та} гънка на Матовия ^{род}.

И избрал нея.

Сбогом, сбогом! Сбогом, роден топъл край! Сбогом, благословена кина земя! Сбогом, майко, братко, мили сестри!

Изтръгнаха насила девойката от майчините ръце, потеглиха за дългия път, към далечните чужди земи... Чужди хора, чужди говор, чужди селища... Далеч от дивното синьо езеро, от китните градини...

Малкото птиченце се е сгушило до снахата на своя учител, която пътува за Цариград. Не се отделя от нея през време на безкрайния път до Битоля, Солун, Цариград... Приказният град я пленява... Но Царева не забравя, че там са загинали братя Миладинови. И пита, разпитва, дано научи нещо, дано намери гроба на баща си и чичо си. Ала никой не може да й каже нищо точно. А времето за отплуване към Одеса наближава. Семейство Икономови предава момичета на семейство Райнови. Малката Райна пътува с майка си, която придружава дъщеря си чак до Киев. Райна трябва да замести Параскева Шушулова, която вече е завършила Киевската Фундуклеевска гимназия, а Царева ще заеме мястото на Рада Гугова. Девойката от Струга ще замести девойката от Копривщица. Защото Михаил Хитрово бе настоял да се приемат на учение и българчета от македонските земи. Защото българските девойки трябваше да бъдат образовани, да станат издигнати жени, просветени учителки, от Тулча до Охрид, от цяла Мизия, Тракия и Македония.

И девойчето от Струга тръгва отново на път, в лятата зима на 1866 година, през залежените южни руски степи, за десет дни с шейни от Одеса до Киев. Няколко дни престой само в Житомир, за